

בלבד כי אך קרבת אלהים יחפוץ שיהיה קבוע בנפשו דוקא, והו עיקר התחלת המבקשים ודורשים אלהים באמת ובתמים בכוונה רצויה לאלהי דוקא.

והמדרגה הג' למעלה מזו הוא הנקר' מחשבה טובה שמצטרפת למעשה דהיינו באהי"ר שנוגע למעשה בלבד, וכיבוד הענין להיות כי

מחוייב
 לקומו כיאורים מהי"ק
 אינה נקרא אהי"ר כי אין בזה שום התפעלות רק מצד שקרבת אלקים יחפוץ ויש בזה בחי אלקי לכן יעלו התומ"צ שלו ענין לגי' התחנות עכ"פ שהוא בחי עולם העשי כו"ר.
 והמדרגה הב' למעלה מזו הוא הנק' מחשבה טובה שמצטרפת למעשה דהיינו שיש בבחי' זאת התפעלות אהי"ר רק שאהי"ר זאת אינם בהתגלות לבו רק בתבונות מוחו ותעלומות לבו כמבואר בלק"א. רק שבאים ומתלבשים בבחינת המעשה הגם שערכם גבוה מבחינת המעשה (ולא כמו אהי"ר שהוא קרוב למעשה כי הלב הוא גשמי וחומרי וקרוב הוא לאברי המעשה כו"). מימ הקב"ה מצרפם למעשה. נמצא שבחי' אהי"ר זאת נקרא אהי"ר הנוגע למעשה בלבד ולא בחיצוניי' הלב כו' רק בתעלומות לבו כנ"ל. ולכן מחשבה זאת נקרא מחשבה טובה ולא מחשבה קרה להיות שיש קצת להיות כלי מוחי ולכבי קטן מהביל לזאת מעשה לו משכן ליחודו יתי במעשה"צ עכ"פ כו'. והנה מדרגה זאת אינה נקרא בשם אהי"ר כי אין בזה שום התפעלות רק מצד שקרבת אלקים יחפוץ ויש בזה מבחי' אלקות והוא ענין תוקף ההסכם כנ"ל לכן כל התומ"צ הנעשי עמי הסכם זה עולים לגעהיית דעשי עכ"פ כמבואר בלק"א כו' וד"ע.
 (ז) להיות שכמחשבה זאת יש התפעלות ותשוקה רק שהתפעלות הוא בתבונות מוחו ותעלומות לבו בלבד ולא בחיצוניי' הלב לכן גבוה דרכיהם מבחינת המעשה (משא"כ כאשר אהי"ר הוא בהתגלות לבו הוא קרוב למעשה כי חלב

מחשבה טובה שמצטרפת למעשה: קדושתו מ"א.
 וכתיב בלק"א: ראה שם פ"ד.
 כמבואר בלק"א: ראה שם ספ"ז. פמ"ד. ספ"ח. פ"ט. פ"ט.

מאמרי ארהאמ"צ - קונטרסים

בהם אור וחיות גדול במחשבה, כמו ע"ז משל במחשבה הנוגע מאד לעצמו כמילי דעלא שיש בה אהבה במח' בהתפעלות המחשבה עכ"פ יראה מהיפוכו כמו מן הזיוק ואכזון כו' כנ"ל רד"ל א.

והמדרגה הדי שלמעלה מזו, הוא אשר מחמת ההתנוונות אלהי שמתפעל במח' כפי טוב כנ"ל, מיד מתפעל בלבו בבחי' התפעלות מורגשת באור וחיות גדול ופנימי יותר מהתפעלות המחשבה הנ"ל כג' (ואין זה בחי'

מחדיית ליקוטי ביאורים מהדי"ק

(כא) ותנה בחי' זאת הוא במי שיש מקבל מבחי' פריצוף החיצון דו"א שהוא לו בחי' רוח דצירה כו' ועי"ז מתעלים פריצוף דעיבור והוא בחי' נהי' בכלל ואז גיכ התומ"צ שלו לגי"ע דצירה ומצד נקרא אחותי כו' כמשי"ת. והנה ע"ז אמר הצירוף שהקביה מצרפן למעשה עליון לגי"ע העליון דבריאה כמבואר בלקי"א. ונעשה ואהבת אהבה ותשוקה רק שאינה ורשע נשמות אלו למעלה בבחי' המלי בהתגלות כלל רק כמוה הבנתו וגמשת דאצני הוא כאשר נקרא בחי' אחותי שהוא בחי' דאצני בכלל ובחי' זאת הוא במי שיש לו בחינת רוח שהוא בחי' נהי' דמלי דאצני בכלל ודעי"ז מתעלים גיכ התומ"צ שלו ומקבלת מפריצוף החיצון דו"א שהוא בחי' רוח דצירה כו' ונע"ז מתעלים גיכ התומ"צ שלו כחי' פריצוף דעיבור שאז יחוד דו"ע הוא בבחי' הקטנות מאד ומה נולדי נשמות אלו. אך בחי' מחשבה קרה והמדרגה הדי למעלה מזו הוא כאשר הנ"ל שהוא בחינת נפש אפשר לומר שנמשכין מבחי' המלי המתלבשת בכי"ע ונקרא בחי' משא"כ בחי' אחותי הנ"ל הוא בבחי' המלי כמשי' בבחי' אצני רק שהוא בבחי' נהי' שבה כללי"ד דו"א כו' רד"ל.

(כב) וכיזוע ומבואר כפי תו"א (כב) וכיזוע ומבואר כפי תו"א במאמ' דלכן אמור כו' שהתפעלות מתרחבת בלב יותר מבמח' וכי"ע בלקי"ת מהאריז"ל שהמוחין הם בהתרחבות בגוף יותר מבראש. וענין המוחין הוא התפעלות וחיות המדות דאחוי"ר המרחיבים אותם ומגדילים אותם (משא"כ בלי המשכת מוחין הגם שיש מצלחות מדות מ"מ הם בכיווץ השכלית שבמח' שמאיר בה בחי' תב"ד

כתבא"ר בלקי"א פס"ז.
בס' חו"א במאמ' דלכן אמור: נהי' כ' ונא"ר.
במח' מוארז"ל: פי' וישב מ. א' רד"ת עתה נבאר סוד וזקף הובא במורה אור שם נהי' ג.

התפעלות אלהי ממש שמרגיש גם הלב הנ"ל שהוא בנשמה האלהית שמתפשט גם בגוף שלמעלה הרבה גם ממדרגה החמישית שיתבאר) כו' ועי"ז נאמר ואהבת כלל לבכר דוקא כו', והוא עיקר המצוה בעבודה שכלל לייגע א"ע במחשבה כ"כ ע"ז שיתפעל הלב דוקא ונקר' מולחנא דרחימותא פולחנא ממש

מחדיית ליקוטי ביאורים מהדי"ק

כו'), וטעם שמתרחבים בלב יותר שבנה"א כנ"ל, אבל המדות שבנה"א לא נלעי"ד בד"א שהוא מצד שרשם נגלו כלל כנ"ל כו'. ועי"ז נאמר ואהבת שלמעלה מן החכמה כיזוע דו"א בעי"י לכול לבכר בכל דוקא שהתפעלות נוגע אחד ותלמי והוא ענין נהרא מכיפי מיתרב הניכר במאמ' הנ"ל ולכן הנהר מתרחב יותר מהמעין כו' עיש. והוא כוונת אדמו"ר נביג"מ במיש' ופנימי יותר היינו שהתפעלות נוגע בפנימי שרשה יותר כמו שהמדות הן בבחינת עתיקא ובגפש היינו שרשם ברצון ותענוג כו' ולכן היא מורגשת בהתרחבות יותר מבמח' כו' רד"ל.

(כג) כניל שהוא כאשר נתגלו המדות שבנפש האלקי מהעלמס שזה נק' התפעלות היי אלוה שהוא בבחי' עצמי וטבעי שהוא בחי' אחי' והוא למעלה גם ממדרגה הדי שבהתפעלות חיי בשר, ומכ"כ כאשר המדות שבה"א נתגלו מן העומק שלהם עד שפעלו התחככות ומכ"כ כאשר המדות שבה"א נתגלו במדות דנהי"ט שגם הם יתפעלו בהתפעלות זאת שבנה"א שהוא בחי' לבי ובשרי ירגנו כו' ונקי' אהבה בתענוגים שהוא בורדא למעלה הרבה אפ"י ממדרגה הדי שבהתפעלות חיי בשר. רק הכוונה ככאן כאשר התפעלות הוא רק מצד עצם נהי"ט שהמדות שבה נגרוו אחר השכל שבנפש השכלי שהוא בה חכ"ד שבנה"א אבל המדות דנהי"א לא נתגלו מהעלמס לכן נקרא בשם התפעלות חיי בשר בלבד כנ"ל באריכות.

(כד) בכל דוקא שהתפעלות נוגע לכל לבו ולא לחלק הנוגע למעשה בלבד וכמאמר בכל לבי דרשתך כו'.

שריה במחשבה - הלב... פולחנא דרחימותא: י' גם הלב נסמן לעיל ע' נהי'.
דו"א כפי' אדמו"ר וזק"ל: נסמן לעיל בפ"א במהדרא מנינא סכ"ח.
נהרא מכיפי' מיתרבד: שבת מהי' כ'. תורה אור שם נהי' ג.
בכל לבי דרשתך: תהלים קט"ו י'.

ביגיעה רבה, כי במילי דלמא מיד שעולה במחשבה דבר טוב ומתפעל במוח מיז נוגע התפעלות זו בלב שמתפעל הלב מיד ברשפי אש התשוקה או ההיפוך במרירות מדבר רע השנאי במחשבה כו'. אבל כעבודת ה' לא בקל יומשך התפעלות בלב להתפעלות המח', מטעם שכח' אלוה' שבבחי' החבונני' הזאת לא נמשך בגילוי בלב כ"א בבבחי' מקיף במוח כו' כה', ויש בזה רבוי מדרגות שונות מאד באופן התפעלות הלב ויש שמתפעל בלב יותר מבמוח ויש שמתפעל בחזיון יותר כו' כ', ועכ"פ זהו הנקרא ד"ר ממש אך שברך כלל נקרא ד"ר טבעי' (אך הנה כ"ו אינה נקי' התפעלות אלוהות שמצד הנשמה בלבד כמו שיבואר) וע"ז נאמר קרבת אלהים לי טוב לי ממש וג"כ נקרא אלוה' בקרבי כו' כה'. והיינו ג"כ ענין לאהבה את ה' בלב זוקא כי הוא חייד מצד הנשמה כנ"ל כ'. והנה בחי' אהבה ויראה שנוגד בהתגלות הלב כו' הוא בבחי' מחודי"ת

ליקושי ביאורי' מחודי"ת

(כה) פני שאור האלקי המאיר שהשמירה הוא בהתפעלות גדולה מתבדד שבגד"א אינו מאיר אפי' במוח שמתפעל בפחד. וזהו ענין חו"ג שבלב באותיות ההשגה דנפש השכלי רק שע"ז אמר לאהבה ולעבדו כו' ויש ריבוי בבחי' מקיף ממילא לא תוכל להתגלות מדרגות שונות בזה שמתפעל במוח בלב בגילוי גמור, לכן צריך יגיעה רבה יותר ויש שמתפעל בלב יותר ויש להביא אור האלקי בפנימי שמתפעל בהדרה יותר ויש שנתפעל באותיות השגות ואז ממילא יתפעל גם במרירות יותר כו'. והנה בחינה זאת הוא בלב בהתגלות הלב ולכן נקרא פולחנא במי שיש לו נשמה דבריהא שבבחו מצד שהוא עבודה כיגיעה רבה. ועוד להביא אור האלקי בבחי' פנימי בהשגתו זאת נקי' עבודה מלי' עורות עבודתם ומחמת זה נתפעל בהתגלו' לבו ופועל מצד שנוגד ומתקן דבר מה והוא ענין עליות ההומ"צ לג"ע העלין דבריהא התחפכות ומדות דנה"ט, משא"כ בבחי' מחשבה טובה הנ"ל אור האלקי הוא בבחי' מקיף על אותיות השגות שבגוש השכלי ולכן לא התגלה ההתפעלות בלב כו' וד"ל.

ותענוג כנייל שאז מתרחבת ההתפעלות יותר מבמוח כנייל.

(כז) יש שמתפעל במרירות יותר לפי אופן שרש נשמתו אם בחסדים או בגבורות כו'.

(כח) לי הוא בלב זוקא וכן בקרבי הוא בלב זוקא כי ע"י הלב הוא עיקר תפיסת החיות בדרך או"פ כנייל שחלב גשמי וחומרי וקרוב לאברי המעשה כו' ד"ל.

(כט) כנייל בפ"א (סעי' י"ב). שהחיות שמצד הנשמה הוא גילוי אור בלבד

שריה תושב - המח'... נוסח: י' המח'... י"ד: ת"אש"ר.
קרבת אהבה לי טוב... אלוה' בקרבי: תהלים ע"ג, מה וד"ל לא, י"ז.
לאהבה את ה'... כי הוא חייד: נצבים ל' כ' [בדליוג].
שריה תושבת - והנה בוד... בהתגלות... וי"ד: י"ד: ובה"י... בהתפעלות... ליחא.
עבודה מלי' עורות עבודתם: נסמך לקמן ע' תקפ"ג.

פנימית אור וחיות גדול למעשה דס"מ כו', היינו לעשות מ"ע באה ותשק גדול שיש פנימית אור וחיות כמעשה זו ולהיפוך יתמרר בהתפעלות [הוגו] על המנגד שהוא להתרחק מכל רע ולשמור א"ע ממנו בהתפעלות, כמו שאדם עוסק במו"מ בהתפעלות לבו ממש שכל דבר המועיל לעסק זה יעשה אותו כחשק חריות מצד האה' להרויח ממנו ויתרחק וישמור א"ע מדבר המזיק לעסק זה ג"כ בבחי' התפעלות הלב, וע"ז הוסיף שרש רמ"ח מ"ע שהוא נמשך מן האהבה זוקא כי האהבה שרש רמ"ח מ"ע, והיראה שרש שס"ה ל"ת בחי' חו"ג שבלב, ויש לאהבה ולעבדו כידוע, וה"ן למעלה מהתפעלות אהוד"ר שבמחשבה טובה הנ"ל וד"ל י'.

מחודי"ת ליקושי ביאורי' מחודי"ת

וצריך להבנישו בבחי' הכלים של מצד עצמם ולא ע"י צירוף מלמלה כענין האהבה שבלב בכדי שיתקיים בקיום מחשבה טובה הנ"ל (ובחי' זאת הוא נצחי ולא יסתלק כי טוב האור לגנוז כאשר המל' מקבל מפרצוף האמצעי בכלי כנייל. ד"א שהוא ענין פרצוף דיניקה שאחרי הגם שנמשך למטה יותר נגשמי הלב הלידה שנק' פרצוף דחג"ת ואו המל' משא"כ מחשבה טובה הנ"ל הוא נקרא רעיותי כו' וד"ל י'.

למעלה יותר לחיות שנשארת במוח הבנתו שהוא למעלה מן הלב, מ"מ היא הנותנת לחיות האהבה נמשך למטה יותר זה מורה שמאיר בה משרשה למעלה מן המוחין שהוא מבחי' החצון והתענוג כנייל, וא"כ באמת אהבה זאת שבהתגלות הלב היא למעלה מבחי' מחשבה טובה שאינו מאיר בה רק מבחי' המוחין כנייל ד"ל. ולכן בחינה זאת אינה רק במי שיש לו נשמה דבריהא שלמעלה מבחינת רוח דציונה, כי נשמה דבריהא מאיר מבחי' חבונה דאני' כידוע דאמא עילאה מקננה ברוחיה וידוע שגילוי העונג הנקרא עתיקא הוא בנינה יותר מבחכמה ולכן פועל גיב גילוי האהבה ששרשם מבחינת העונג בלב בשר דייקא (והיינו שיהיה מבחי' אברם בחי' אברהם כו' וד"ל ע"י במאמר לך לך בס' תו"א), ולכן בחי' זאת הנמשך מבחי' נשמה דבריהא פועל עליו התומ"צ לג"ע העלין דבריהא מצד עצמם ולא ע"י צירוף מלמלה כענין מחשבה טובה הנ"ל. והנה בחי' זאת נמשך מבחי' המל' דאצי' כאשר מקבלת מפצוף האמצעי ד"א שהוא ענין פרצוף דיניקה שאחרי הלידה ונקרא פרצוף דחג"ת ד"א משא"כ פרצוף דעבור הנ"ל שממנו נמשך בחי' מחשבה טובה הנ"ל נקי' פרצוף דנה"י וכאשר בחי' המלי' מקבלת מפרצוף דחג"ת נקי' בשם רעיותי כו' וד"ל י'.

שריה בחשק: בחשק גדול.
אהבה שרש רמ"ח מ"ע: ראה תנא פ"ד, סידור שחרית לשנה קפ"ח, א. פירוש המלות פס"ט, הנספח
מאמרי אדה"א במדבר ח"ב ע' השפה.
והיראה שרש שס"ה לית' (ד' מל"ח): ראה הנספח בהקדמה שלפניו.
לאהבה ולעבדו: ע"פ י"א, יג' [בדליוג].
דאמא עילאה מקננה ברוחיה: נסמך לקמן ע' תקל"ה.
שגילוי העונג... בבניה... במאמר לך לך בס' תו"א: י"א, ע"ב.

והמדרגה ה' שלמע' גם מו' תוא' ענין ובה' הוונה שבלב שלמע' גם
 מהתפעלות הלב. וביאור הדבר להיות [ידוע] כי גם שמתפעל בלבו
 התפעלות גמורה בתשוקה וחזיה או מרירות כו' מחמת התבוננות. הנה כו'
 הרגע שמתפעל בלב מתקצר כל המשך אריכות הענין האלהי שמתחמו נתפעל
 ולא נשאר ממנו רק מה שנוגע אל ההתפעלות בלב בלבד, והיינו העולה
 מתמצית המכוון הקיצור מכל ענין התבוננותו כממלא וסובב וכה"ג שהוא
 העיקר ושרש הוונה הנ"ל לא דכולא קמיה כלא חשיב כו' וכה"ג, ומה שמתחמת
 זה הקיצור מתפעל הלב ביותר הנה כחי' קטנות יחשב לגבי עצם הוונה שבלב
 באריכות הענין האלהי שמכוון במוחו ולבו שם באורך ורוחב שלמע' עינין
 מלהביא לכל התפעלות בלב. ע"מ במילי דעלמא כאשר האדם מכוון בנקודת
 לבו בכל עומק דעתו בהפלת איזה עסק טוב שכל נפשו נמשך אחריו אשר
 עדיין לא יוכל להביא בלבו הדבר בבחי' התפעלות כי נטרד מוחו ולבו כולו,
 רק עצם איכות טוב הדבר ההוא כו' והוא הנקרא בחי' מוחין גדלות שבתב"ד

מחדי"ח ליקושי ביאורים מחדי"ח

(לא) של כל האריכות והסברים והמדרגה הדי' הוא למעלה מזה והוא
 ומשלים הנמצאים על השגה זאת בחי' הוונה שבלב שלמעלה מהתפעלות
 דסומ"מ כו' או כאשר מתבונן אך כו'. שבלב. ויובן ע"פ המבואר במ"א בענין
 שמח תשמח ובענין ע"כ יעוב איש כו'.
 שאיש נקרא מדות שבלב ואינו ואמו הוא בחינת השכל שמוכרח להיות עובת
 והתלקות השכל בשעת לידת המדות בהתגלות. והוא מה שמתקצר אריכות ההשגה
 דממלא וסובב וכולא קמי' בלא כו' ולא נשאר רק תמצית השגה זאת, והיינו
 ההתאמתו שהוא כן שהוא ממלא כו' ומהו נתפעל בהתגלות לבו ונקרא בחינת זאת
 מוחין דקטנו. ומוחין דיניקה. והיינו שנתקטנו ונתקצרו המוחין ונתעלם גילו אורם עד
 שלא נשאר רק התמצית מיניקת חלב אמו כו'. ואז המדות שבלב באים במורגש
 ולגילוי רב ומתלבשים בדיבור להיות מדבר דברים היוצאין מן הלב. והוא דרבק
 כאשרו שהוא בחי' הדיבור שנקרא אשה כידוע כו'. אך מבואר בענין שמח תשמח
 שכ"ז הוא כאשר התבוננות זאת אינה בעומק ההשגה והיינו בענין שמח תשמח
 ענין האלקי במשלים והסברים ששמע מרבו על ענין התבוננות דממלא וסובב שלא
 תפס רק חיצוני. השכל וממילא מוסתר ונעלם והעגם שלש לו בהשגה זאת ולא תוכל
 להתגלות כ"א בבחי' הקיצור ותמצית הנקרא בכ"ז. משא"כ כשנתפעל מעצמי תחמתו
 האלקי. שראת והשיג ברויך דאורייתא או אפי' במה ששמע מרבו. רק בא לכלל בינה
 להבין דבר מתוך דבר ולעמוד על חכמת רבו שאו שאיר אצלו בהשגה בחי' העומק
 שבה הנקרא פנימי. בינה הכולל כל האריכות והסברים ומשלים עד שכל הסברים
 ומשלים הם כלולים ובלמים בעומק ההשגה כביטול מנה במאיתים (והו בחי' הבן

שו"ת המדרגה -- גמ' בי"ד ליתא.
 טורח העוסק -- הכוונה בגמ' דמולא: י: תעיל ומלא. י"ד: תכל ומלא.

כו' וגם ששם יש גם כן אהבה ויראה בהעלם אבל נקי דר"ר שכליים בלבד
 שהוא למעלה מדור' טבעיים שבלב הנ"ל (וההפך שבוין דר"ר טבעיים הנ"ל
 ובין דר"ר שכליים הנ"ל, שבחי' טבעיים נבדלים מעצם ההתבוננות ובל"א נק'
 דער בכך דער פון אן עס איז און בכך כו') ודר"ר שכליים אינו נבדל מעצם
 ההתבוננות כלל, אלא ממילא ומאליו באה בהכרח בלי בחירה ורצון כלל, ובלב
 ג"כ באים דור' זה ממילא כמו שמחה שמשפך בידים כו' כנ"ל, וסימו ליה הוא
 תמידות ההתפעלו'. כוונה זאת ולא תפסוק כלל כמו דר"ר טבעיים שנופלים
 וחוזרים ומעוררים, וע"כ לא יפול לשון יגיעה בדור' שכליים כ"כ (כו' [כמ"ש
 במ"א ע"פ אלהים אל דמי לך כו' למען זמרד כבוד כו' נהיית קארי תדיר כו'
 וד"ל, ולמעלה מזה ג"כ הוא בחי' רצון הפשוט שלמעלה מעלה מבחי'
 ההתבוננות לגמרי רק רצון עצמי ופשוט שמחמתו נולד ונסתפק השכל כו'
 כידוע וד"ל ל"ב.

מחדי"ח ליקושי ביאורים מחדי"ח

(לב) והנה להבין בתוס' ביאור ענין בחכמה או"א עילאין משא"כ היצונית
 מדרגה חתי הנ"ל הנקרא כוונה שבלב ההשגה הוא בחי' חכם בבית יסודת כו'.
 כי לכאורה אין הפוש בין מדרגה זאת ולכן תיכף בעת סדרתו בעומק המושג
 לבחי' מחשבה טובה הנ"ל ע"ש שם נולד אצלו ההתפעלות בבחי' רשפי אש
 ג"כ התפעלות המוח כו'. אך יובן ע"פ ושלחבת רק שבטלה וכולולה בהשגה
 המבואר במ"א בענין שמח תשמח המקיפה ונקי' בחי' זאת שלחבת י"ה.
 ובענין ע"כ יעוב איש את אביו כו' ונקרא דר"ר שכליים שאינם נבדלים
 שבחי' איש נקי מדות שבלב ואביו מעצם ההתבוננות אדרבה מחוקים אותה
 ואמו הוא בחי' השכל דחי"ב המוליד כמאמר קול מעורר הוונה שדחו בחי'
 את המדות שמוכרח להיות עובת הקול הנמשך מבחי' שלהבת י"ה הנ"ל.
 והתלקות השכל בשעת לידת המדות וגם אין בהם נפילה לעולם וגם אין צריך
 בהתגלות, והוא מה שמתקצר אריכות ליגיעה כלל וכמ"ש אלקים אל דמי לך
 ההשגה דממלא וסובב ואיך דכולא כו' למען זמרד כו' נהיית קארי תדיר כו'
 קמיי לייח כו' ולא נשאר רק תמצית וד"ל והנה בחי' זאת מאירה במי שיש לו
 השגה זאת, והיינו ההתאמתו שהוא נשמה דאצילות שהתפעלותו הוא מבחי'
 כן שהוא ממלא וסובב כו' ומהו נתפעל הראי' והסתכלות ביקרא דמלכא כו'
 בהתגלות לבו. ונקרא בחי' זאת מוחין ופועל עליות התומ"צ לשרשם כמ"ש
 דקטנות ומוחין דיניקה והיינו שנתקטנו ונתקצרו המוחין ונתעלם בבחי' אצ"י ממש שנקרא שם אברים

שו"ת כו' -- וגם ששם יש: י: ושם יש. י"ד: וגם שיש שם.
 דר"ר טבעיים... שכליים: ראה גם מאמרי אדה"ח ענינים ע' תמב.
 אהיה אן דמי לך: נספח לקמן ע' רפה.
 טורח במ"א -- כו' למען זמרד כבוד כו' נהיית קארי: אה"ח - תהלים ל' יג.
 בענין שמח תשמח... ע"כ יעוב איש: נספח ברכת נשואין. בראשית ב' כד. ראה פירור ברכת נשואין
 קל"ב. ב' מאמרי אדה"ח חזונה ח"א ע' רל"ג.

